

grønne Hvergarns Kaabe, tog Hovedklædet af og glattede med tre vædede Fingre sit staaalgraa Forhaar, der endnu sad lige tykt foran den store Gyldenstykkets Hue med de brede, røde Silkebaand hængende ned paa den ene Side. Hun var i Aarenes Løb bleven endnu mere mavefør end tidligere, og Vattersoten havde ophovnet Hænder og Fødder og gjort hendes Gang saa besværlig, at hun udenfor Hjemmet maatte støtte sig til en Stok.

„Naa, saa det er altsaa ham her, som det skulde være saa fejl med, at der partu' skulde hentes Doktor,“ sagde hun, da hun tungt var sunket ned paa Stolen ved Siden af den lille Jærnseng og en Stund havde betragtet Guttten, hvem Glæden over Bedstemoderens Ankomst men navnlig Synet af et lille Knytteklæde, som hun havde taget med sig hen til Sengen, paa én Gang gjorde helt livlig og formelig havde givet røde Kinder. „Han ser ellers ikke saa meget sølleagtig ud, synes jeg. Du er da en rigtig lille Tossenar, Hansine, at du kunde lade dig saadan forskrække. Det er jo næsten ligesom Københavnerne, der straks jager baade til Doktor og Apoteker, bare de faar Værk i en Tand. Havde Drengen ikke det dér Klaptræ paa Hovedet, saa' han jo ud som et rigtigt Søndagsbarn.“

Hansine sad henne ved den brede Forhængs-